

1. Inleiding

Meer dan eens maken gemeenteleden de keus zich voor een tweede keer te laten dopen. Toen ze als kind slechts enkele weken of maanden jong waren, ontvingen ze het teken van de doop. Nu als volwassene komen zij ertoe zich voor een tweede keer, als gevolg van een bewuste en persoonlijke keuze te laten dopen. Deze voorkomende her-doop stelt ons voor de vraag hoe die dient te worden gewaardeerd.

Om te beginnen gaan we in op twee onterechte tegenstellingen.

2. *Volwassendoop wel geloofsdoop, kinderdoop niet?*

Er wordt gedacht dat de doop van volwassenen een geloofs-doop is, en de kinderdoop niet. Dit is de eerste onterechte tegenstelling. Ook de ouders die hun kind ten doop houden, worden gevraagd dat in oprecht geloof te doen. Het lijkt er op dat zij die zich als volwassene laten dopen, dat duidelijk en bewust doen in het geloof. Meer dan ouders die hun kind laten dopen. Op lange termijn is dat nog te bezien. In de loop der jaren blijkt dat er bij ouders die hun kind laten dopen, en bij die gedoopte kinderen, zeker niet minder geloof hoeft te zijn. En bij meerderen die zich als volwassene – op basis van geloof - hebben laten dopen, blijkt na verloop van jaren dat geloof weer weg te zijn.

3. *Onderdompeling of besprenkeling*

Het is ook een onterechte tegenstelling dat het dopen door onderdompeling dient te gebeuren - en dus aan volwassenen - in plaats van door besprenkeling. Nergens lezen we in de Bijbel het voorschrift of de opdracht dat de doop alleen maar door onderdompeling zou mogen gebeuren. Trouwens, ook babies kunnen door onderdompeling worden gedoopt, zoals in de eerste eeuwen vaak gebeurde. Toegegeven moet worden dat de doop door onderdompeling meer de symboliek weergeeft zoals het Nieuwe Testament over de doop spreekt. Het griekse werkwoord (baptidzoō) dat in de Bijbel voor dopen wordt gebruikt, is inderdaad het beste te vertalen door onderdompelen.

Vanuit de Bijbel kan echter ook worden afgeleid dat besprenkeling staat voor het geheel bedekken. Een geheel ergens in ondergaan. Ergens in ondergedompeld worden. Ergens mee doordrenkt worden. Denk aan de zalving met olie: die olie wordt alleen maar op het hoofd uitgegoten, maar mocht gedacht worden als geldend voor heel de persoon. Heel zijn lichaam deelt er in, inclusief zijn hart en ziel. Nog beter zie je dat bij het sprenkelen met het bloed van een offerdier. Slechts een paar druppels bloed werden op het altaar, op het verzoendeksel of op het volk Israël gesprenkeld. En natuurlijk betekent dat dat de hele mens, het hele volk door dat bloed is gereinigd en verzoend.

Als alledaags voorbeeld kun je denken aan het “dopen” van een schip. Dat betekent ook niet dat die boot onder water wordt gedompeld. Slechts één fles champagne dient om dat hele vaartuig te dopen.

Zo moet ook de besprenkeling met doopwater verstaan worden als een algehele bedekking, een volledig ondergaan in. Besprenkeling beeldt symbolisch hetzelfde uit als letterlijk onderdompelen. Ons doopformulier laat het ook beide staan: *“dit leert ons de onderdompeling in, en de besprekeling met het water.....”*

4. *Er is maar één doop*

In de discussies over kinderdoop/volwassendoop zou je onwillekeurig gaan denken dat we het hebben over twee verschillende dopen. En, als dat zo zou zijn, is de logische vraag welke van die twee dan de enige juiste is. Alle argumenten worden aan beide kanten vervolgens uit de kast gehaald om aan te tonen dat “onze” doop dan de juiste is.

De Bijbel leert het ons anders. In Efeze 4 : 5 staat het heel duidelijk en eenvoudig: er is één doop. Of de doop aan een kind of aan een volwassene wordt bediend, het is één en dezelfde doop. De opstellers van de klassieke doopformulieren hebben dat goed begrepen. Achterin onze bijbeltjes zijn de formulieren voor het dopen van kinderen, en van volwassenen, opgenomen. En wat blijkt? De weergave van de betekenis van de doop is in beide formulieren exact dezelfde. Inhoudelijk is er geen enkel verschil tussen de doop van een kind en van een volwassene. Uiteraard is er verschil in het moment in

iemands leven dat hij gedoopt wordt. En daarom zijn ook de gestelde vragen anders geformuleerd. Maar inhoudelijk is de doop gelijk. Het is één en dezelfde doop!

Dat betekent dat niemand hoeft te denken dat als hij als kind is gedoopt, niet echt is gedoopt. Soms denken mensen dat. “Nu ik me als volwassene laat dopen, word ik echt gedoopt”. Dat kan gewoon niet. Alsof er een echte en een onechte doop zou bestaan. Er is maar één doop. Hooguit kun je denken dat je die ene doop nog een keer wilt ontvangen. Maar dat is dan twee keer dezelfde. Het voegt niets toe. Als iemand zich voor een tweede keer laat dopen klinken precies dezelfde woorden als bij de eerste keer: “ik doop je in de Naam van de Vader, en van de Zoon, en van de Heilige Geest”.

Het punt is helder: omdat er bijbels gezien maar één doop is, hoeft een mens dus ook maar één keer gedoopt te worden.

5. Bijbels recht van de kinderdoop

Er is dus maar één doop, maar die kan wel op twee verschillende momenten in het leven worden ontvangen. Of als kind, of als volwassene. En met elkaar verzuchten we als christenen: stond het nou maar duidelijk in de Bijbel zwart op wit of iemand als kind of als volwassene moet worden gedoopt. We moeten aanvaarden dat God ons dat niet zo in Zijn Woord heeft geopenbaard. Dat vraagt van allen een geestelijke houding van erkenning en respect. Niemand heeft het recht om de dooppraktijk van een ander als ketters en onbijbels te bestempelen. Wereldwijd zijn er velen die de volwassendoop kennen (maar niet de her-doop!). Het is ook niet beslissend voor onze zaligheid of we voor de kinderdoop of voor de volwassendoop zijn geweest.

Wij kennen echter de kinderdoop. Kan dat? Jazeker. De kinderdoop is op grond van de Bijbel legitiem. En dus zeer goed te verdedigen en onderbouwen.

6. Zoals Christus zelf heeft ingesteld

Christus zelf heeft de doop ingesteld. Als het gaat om de twee sacramenten van doop en avondmaal is het zaak om goed te luisteren naar de woorden waarmee Hij ze instelde. We zullen die woorden eens nader onderzoeken.

De instelling van de doop door Jezus lezen we in Mattheüs 28 : 19.

**“(1)Ga dan heen, onderwijs al de volken,
(2)doop hen in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest;
(3)en leer hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb”.**

Net voor het moment van de hemelvaart zegt Hij het, a.h.w. op de valreep, nog tegen zijn discipelen. De discipelen kunnen niets meer vragen (dus ook niet over kinderdoop/volwassendoop) en de Heere Jezus geeft ook geen nadere uitleg of verduidelijking. Maar wat Hij wel zegt is belangrijk.

7. Drie zaken die bij elkaar horen

Aan de discipelen geeft de Heere Jezus de opdracht alle mensen, en dus ook aan (kleine) kinderen, drie dingen bekend te maken. Om ieder die het horen wil te geven en uit te delen.

1. het evangelie om tot discipelen te maken,
2. de doop,
3. Gods geboden om die te onderhouden.

Zoals niemand het bezwaarlijk vindt de zaken in punt 1 en 3 aan de kinderen te geven, mag hen ook punt 2. - de doop - worden gegeven. Deze drie zijn één, en moeten we dus ook bij-een houden. Aan kleine kinderen wordt het evangelie doorgegeven. Ze krijgen een kinderbijbel. Ouders lezen er uit voor. Op de christelijke school wordt het evangelie hen verteld. In de kerk mogen zij horen wat God ook tegen hen zegt. Met de hoop en de bedoeling dat ze zullen geloven, door dat onderwijs discipelen zullen worden. Niemand, maar dan ook niemand, zal dat de kinderen willen onthouden.

Kinderen wordt ook geleerd wat God wil dat we wel of niet zullen doen. Al zijn ze nog zo klein, ook zij mogen en moeten leren om de HEERE lief te hebben en te gehoorzamen. Niemand vindt dat vreemd, niemand zal dat de kinderen willen onthouden.

Zou de Heere Jezus het dan echt niet goed vinden als wij ze wel die genoemde zaken in de punten 1 en 3 meegeven, en niet het genoemde in punt 2: de doop? Met een gerust hart mogen wij aan onze kinderen samen met het evangelie en Gods geboden het teken van de doop geven!

8. Gaat het om het uitdelen door en namens God, of om het ontvangen door de mens?

De woorden uit die tekst in Mattheüs 28 : 19 maken ons nog iets belangrijks duidelijk. De discipelen krijgen de opdracht om die drie dingen uit te delen. Het zijn alledrie zaken die je als mens alleen maar kunt ontvangen. God deelt het evangelie uit, Hij geeft ons Zijn wet, en Hij geeft daarbij ook het teken van de doop. Het teken van de doop vergezelt Gods blijde boodschap en Zijn goede geboden. En de doop verzegelt die. Waarom is dat belangrijk? Om de doop juist te verstaan! De doop is iets dat je ontvangt! Als teken bij evangelie en gebod. Zolang wij als mensen Gods Woord en Wet mogen horen, zo lang mogen we het bijgevoegde teken van de doop meedragen. Voor de meesten van ons dus van kindsaf aan.

Omdat de doop het teken is van Wie God is, wat Hij – Vader, Zoon en Heilige Geest - geeft en doet, is de doop nooit een lege huls. Wat arm als de doop een weergave is van onze geloofskeuze, ons antwoord, onze verandering. Als immers na verloop van tijd dat geloof er niet meer is, dan was dus de doop een teken van een leeg iets. Of hooguit van een tijdelijk iets. Als de doop weergave is van iets menselijks, een gebeuren in een mensenleven, al is het nog zo gelovig, dan is de doop een arm teken. (Al is het zeker waar dat én Gods evangelie, én Gods wet, én de doop vragen om ons antwoord in geloof en gehoorzaamheid!)

Omdat de doop teken is van wie God is, is de doop een rijk teken. We worden niet voor niets gedoopt in Zijn Naam!!! In Zijn Naam, in Zijn belofte ligt al het heil en de zaligheid opgesloten.

9. De kinderdoop is een bijbelse praktijk

De woorden uit Mattheüs 28 : 19 hebben nog een konsekwentie. Als we als kerk deze opdracht van de Heere Jezus letterlijk in praktijk brengen, dan kan niemand met goede redenen zeggen dat we een onbijbelse praktijk handhaven. We laten ons niet aanpraten dat we als kerk alleen maar een traditie in stand houden, en meer niet. Wij als kerk brengen bij het dopen van kinderen letterlijk in praktijk wat de Heere Jezus in deze tekst zegt. Als kerk vragen we alle wederdopers recht op de man af: erkent dat wij in de kinderdoop doen wat Jezus ons heeft geboden.

10. De waarde en betekenis van het verbond

Bij het nadenken over wat de Bijbel zegt over de doop, stuiten we op het woord **verbond**. Wat betekent dat woord eigenlijk? Om het eenvoudig te zeggen: dat God Zich **verbindt** aan mensen. Hij **verbindt** Zichzelf er aan om Zijn Woord na te komen. Trouw en genadig als Hij is. Heilig en rechtvaardig als Hij is in Zijn oordeel over de zonde van ongelooft en ongehoorzaamheid.

Met deze woorden die het verbond omschrijven – jezelf verbinden, verbinding, verbondenheid - kun je ook eenvoudig het verschil zien tussen kinderdoop en volwassendoop. Gaat het er immers om dat ik mij aan God verbind, of dat God Zich aan mij verbindt!? Van ganser harte kiezen wij op grond van de Bijbel dan voor het laatste. Dat is de betekenis van de doop, dat zegt het verbond: de drie-enige God – Vader, Zoon en Heilige Geest – verbindt Zich aan mij, aan ons. Dat is genade. Daarom heet het verbond van God ook genadeverbond.

11. Eén verbond met Israël en met Zijn gemeente

Maar het verbond is toch iets van God met Israël? En niet met de christelijke gemeente? Voorstanders van de volwassendoop stellen ons deze vraag.

Het is in de Bijbel duidelijk dat Gods verbond met Israël inderdaad uniek is. Met geen enkel ander volk heeft God zulk een verbond gesloten als met Zijn volk Israël. En nog nooit heeft God dat verbond met Zijn volk tenietgedaan. Als teken van dat verbond heeft God aan Israël het teken van de besnijdenis gegeven.

De Bijbel zegt tevens duidelijk dat God een gemeente verkiest tot het eeuwige leven. Ook met haar sluit God een verbond. Die gemeente is geen volk in de letterlijke betekenis zoals Israël dat wel is.

Die gemeente is de verzameling van mensen van over heel de aarde, ongeacht tot welk volk ze op aarde behoren. Uit alle volken en talen van de wereld.

Dit betekent niet dat er twee verbonden zijn. Er is één genadeverbond. In Efeze 2 : 11 – 22 wordt beschreven dat God de grens tussen Israël en de volken heeft weggedaan. Samen met Israël mag de gemeente God toebehoren. Het verbond dat God in de persoon van Abraham sloot met Israël, gaat nu ook allen betreffen die in de HEERE geloven. Zo is Abraham de vader van alle gelovigen.

Het genadeverbond van God is èn voor Israël èn voor de christelijke gemeente. Van dat ene verbond heeft God aan Israël het teken van de besnijdenis en aan de kerk het teken van de doop gegeven.

12. Opname in het verbond = inlijving

De Bijbel gebruikt het beeld van het lichaam als zij over de gemeente spreekt. De gemeente is als een lichaam dat samen met haar hoofd, Christus, een eenheid is. Het oude woord voor lichaam is lijf. Ingevoegd worden in een lichaam is dus letterlijk: inlijving. Zoals een menselijk lichaam bestaat uit miljarden cellen, zo ook het lichaam van de christelijke gemeente. Elk celletje wordt één voor één aan dat lichaam toegevoegd. En toegespitst op de vragen van kinderdoop/volwassendoop is de eenvoudige vraag: sluit een gelovige zich als celletje bij het lichaam aan, of word je als celletje in dat lichaam ingevoegd, ingelijfd?

Het jezelf aansluiten uit vrije keus bij een club of vereniging is heel eigentijds en herkenbaar in ons leven van alledag. Daarom gaan mensen ook denken dat het met geloof en kerk precies zo gaat. Maar wat zegt de Bijbel? Drieduizend mensen komen op de Pinksterdag tot geloof, en worden gedoopt, want dat waren ze nog niet als kind of eerder in hun leven. Staat er dan dat deze 3000 mensen kozen voor Jezus en zich aansloten bij de gemeente? Nee, het laatste vers van Handelingen 2 zegt: de Heere deed toe tot de gemeente die zalig werden. Hij voegde toe, niet: zij sloten zich aan. Hij voegde in in het lichaam van Christus. En dat zelfs dagelijks. Dat lezen we vervolgens ook in Handelingen 5 : 14 en 11 : 24.

13. Niet alleen volwassenen, ook kinderen

Misschien voegt God alleen maar volwassenen in in het lichaam van Christus? Nee. In het boek Handelingen lezen we van meerdere volwassenen die werden gedoopt. Juist in dat boek Handelingen wordt gesproken over het hele gezin van Cornelius en de cipier in Filippi. In 1 Korinthe 1 : 16 zegt Paulus dat hij het **huisgezin** van Stefanus heeft gedoopt. Alle gezinsleden inclusief.

Het kan toch niet waar zijn dat God Zich wel verbindt aan gelovige volwassenen en niet tegelijk ook aan hun kinderen!? Nee, Hij komt met Zijn evangelie, Zijn wet en Zijn doop (het bekende drietal uit Mattheüs 28 : 19) gezinnen binnen. Die zijn alledrie voor het hele gezin. En mocht het zo zijn dat één van de ouders wel, en één van de ouders niet gelooft, dan toch zijn de kinderen geheiligd, opgenomen in dat verbond, zo zegt 1 Korinthe 7 : 14. Het is de bijbelse lijn vanaf Genesis 17, al vanaf Abraham. Als God hem het teken van de besnijdenis geeft, is dat teken ook voor heel zijn nageslacht. Alle gezinsleden en huisgenoten inclusief.

In Handelingen 2 lezen we van de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag. Petrus zegt op die Pinksterdag dat de gekomen Heilige Geest ook voor de kinderen is (vers 37). Als nou de Heilige Geest ook voor de kinderen is, zou hun dan de doop onthouden mogen worden!?

Die inlijving in het lichaam van Christus wordt in de Bijbel ook het aannemen tot kinderen genoemd. Adoptie. En weer zie je hetzelfde. Niet de te adopteren kinderen maken de keus. Nee, zij die als volwassene kinderen adopteren maken die keus.

Zou God wel volwassenen adopteren, en niet hun kinderen? Dat zou hetzelfde zijn als een man die een weduwe met kinderen trouwt, en dat hij zou zeggen tegen die vrouw: jou wil ik wel hebben, want ik hou van jou, maar je kinderen niet.

14. De juiste uitleg van Markus 16 : 16

Er is een tekst in de Bijbel die duidelijk schijnt aan te geven dat je pas gedoopt wordt nadat je tot geloof bent gekomen. In Markus 16 : 16 staat:

Wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden,

Gepubliceerd door de Algemene Kerkenraad in Rondon het Woord 23-1-2009

maar wie niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden.

Zie je wel, het staat er toch duidelijk: eerst geloven, dan dopen!? Dat lijkt zo. Want waar gaat het om in deze tekst!? Om wie zalig zal worden, en wie zal verdoemd worden. En om zalig te worden staat het geloof als eerste genoemd. Dat is klip en klaar in de Bijbel: alleen door het geloof word je behouden. Niets anders kan er daarom op de eerste plaats staan als het daarover gaat, ook niet de doop.

In deze tekst wordt dus geen chronologische volgorde aangeduid, dat wil zeggen: wat er in tijdsverloop na elkaar komt, wat er eerst is en dan daarna. Nee, het gaat inhoudelijk om het eerste en allesbeslissende van het geloof om zalig te worden. Daarom staat het geloof voorop.

15. Is geloven een moment of een weg?

Geloven is een kwestie van het leven met God. Blijvend en volhardend. Je leven lang, zolang als je Hem mag kennen. Het is niet goed om het geloof te richten op een bepaald moment. Een bepaalde ervaring of gebeurtenis. Een positieve periode in je geestelijke leven. Het is een kenmerk van onze tijd, dat gericht zijn op kicks en fantastische ervaringen. Voorstanders van volwassendoop fixeren zich heel sterk daarop. (Net als trouwens heel “bevindelijke” mensen.....) En laten de doop daarom in het teken staan van die momenten, perioden, gebeurtenissen in hun leven.

Maar God ziet en overziet onze hele levensweg. Het blijkt ook moeilijker te zijn om je hele leven met God te leven, dan - met name - in je jonge jaren een poosje heel enthousiast te zijn voor de HEERE, Zijn Woord en Zijn dienst.

Paulus heeft een heel bijzondere ervaring gehad bij zijn bekering. Wat bijzonder was die periode bij Damascus. Hij werd gedoopt in Damascus. Maar aan het einde van zijn leven kijkt hij niet naar dat moment terug. Nee, “ik heb de loopbaan beëindigd en ik heb het geloof behouden”. Hij heeft met God geleefd, tot het einde toe. Die genade is rijk. Dat is voor hem belangrijk en beslissend.

Als wij op ons sterfbed liggen, zullen ook wij toch niet teruggrijpen op bijzondere ervaringen in onze jeugd!? Ook niet op het je toen hebben laten dopen. Ook niet op het gedaan hebben van belijdenis toen. Het is goed als je dan kunt zeggen: ik heb met God geleefd, en nu kan ik ook met Hem sterven.

16. Het gaan van die weg onder het teken van de doop

Kijken we nog even naar het beeld van de doop. Onderdompelen is ondergaan in het water en daar weer uit opstaan. Kort gezegd: dat is sterven en opstaan. Zij die de volwassendoop voorstaan zien daarin een gebeuren in het leven van een gelovige. Namelijk dat zijn oude mens stierf en hij opstond in een nieuw leven. Eenmaal gebeurd en ervaren in het leven. Dat moment geeft een duidelijke markering aan. Op dat moment zijn ze wedergeboren. Voor dat moment kan er wel een kinderlijk geloof zijn, maar was er nog geen bewust en persoonlijk geloof. Maar nu wel.

De vraag is of de doop weergave is van een eenmalig gebeuren. En als de doop weergave is van eenmalig gebeuren, van welk gebeuren dan?

Het beeld van de onderdompeling laat een **eenmalig** gebeuren zien: in Christus zijn we gestorven, en in Hem zijn we opgestaan. Dat is gebeurd op Golgotha en in de hof van Jozef van Arimathea. Toen Hij stierf en opstond waren we bij Hem ingelijfd. We lezen dat in Romeinen 6.

Tevens is die onderdompeling het beeld van de **gedurige** weg van de Heere Jezus. Het is de weg uiteindelijk van sterven en opstaan. Zo worden we daadwerkelijk door de Heilige Geest aan Hem verbonden. In het geloof zijn we één met Christus. En dat betekent - als het goed is - dat de oude mens steeds weer sterft, en de nieuwe mens opstaat uit de dood en leeft. Dat lezen we ook in Romeinen 6.

Als de doop iets eenmaligs uitbeeldt, dan is dit niet een eenmalige gebeurtenis in ons leven nu, maar een eenmalige gebeurtenis ver voor ons leven. Al zo'n 2000 jaar geleden. Wat de doop wel uitbeeldt van ons leven nu, is het gaan van de gedurige weg van één zijn met Christus. In sterven en opstaan. Dat is door de Heilige Geest gaan op de weg van geloof en bekering. Ons leven lang. Totdat we eenmaal sterven in de vaste hoop dat we met Christus op de jongste dag zullen opstaan in een nieuw leven.

17. Conclusie

Het mag duidelijk zijn dat wij

- de kinderdoop als voluit bijbels kunnen onderbouwen.
- de her-doop niet zien als de bijbelse, en dus door de HEERE geboden weg. Niet opnieuw zich laten dopen is de weg, maar gelovig onze doop verstaan, beleven en uitleven is de weg.

18. Waardering van een her-doop

Als er nu toch zijn die zich opnieuw laten dopen, hoe moeten wij dit dan waarderen en hoe moeten wij daarmee omgaan? Het antwoord op deze vraag dient zorgvuldig en weloverwogen te zijn.

18.1. In de eerste plaats moet gezegd worden dat de kerk zich schuldig moet weten wanneer deze herdoop voorkomt. Eén van de diepste oorzaken ligt in het feit dat gemeenteleden weinig of niets van de rijkdom en kracht van de doop vertonen. Alleen om die reden al zal de kerk met ootmoedigheid, zachtmoedigheid en lankmoedigheid degenen die zich hebben laten her-dopen tegemoet moeten treden.

18.2. In de tweede plaats is belangrijk om na te gaan wat de diepste motieven zijn van hen die tot herdoop zijn overgegaan. Globaal gaat het dan om drie motieven.

18.2.1. Beleving van de doop

Het kan zijn dat juist het verlangen om uit de rijkdom van de doop te leven hen tot deze herdoop heeft gebracht. Dit motief is positief te waarderen omdat het uit het geloof voortkomt. Echter, ook al is dat zo, toch is deze her-doop op zichzelf onjuist en gevolg van een misverstand. Het misverstand ligt in het feit dat men dan meent dat geestelijk leven, geestelijk opleven, gevonden wordt in een tweede doop. Die moet je niet zoeken in een (tweede) doop met water. Die mag je verwachten in de doop met de Heilige Geest.

Als het zo ligt, is een her-doop geen reden om leden van de gemeente van het Heilig Avondmaal te weren. Dan kan er immers wel de hartelijke gemeenschap in het geloof in en de liefde tot Christus zijn. Tenzij zij tweedracht in de gemeente brengen en zich niet aan de geestelijke leiding van de kerkenraad, ook op het punt van de doop, onderwerpen.

De kerkenraad meent wel dat het bij zulk een foutief inzicht begrijpelijk en rechtvaardig is dat deze gemeenteleden niet als ambtsdrager of als leidinggevende in het jeugdwerk kunnen functioneren.

18.2.2. Vernieuwing van de doop

Het kan ook zijn dat men met de herdoop niet bedoelt de eerder ontvangen doop te diskwalificeren of te verachten. De kinder-doop wordt erkend, maar dan zoekt men in de her-doop een vernieuwing van de eerder ontvangen doop. In dit geval is er eigenlijk geen sprake van een her-doop maar meer van een doop-vernieuwing. De vraag is wel of dit een juiste vorm van vernieuwing is. In de Bijbel wordt in het Oude Testament wel gesproken van verbonds-vernieuwing, maar niet in de vorm van een her-besnijdenis. In het verlengde hiervan kent de Bijbel in het Nieuwe Testament geen her-doop. Her-doop als vorm van doop-vernieuwing wijzen wij om die reden af.

In onze kerk kennen wij de belijdenis van het geloof als vorm van zo'n doop-vernieuwing. Het doen van belijdenis is als een persoonlijk be-amen van de eerder ontvangen doop. Ook het deelnemen aan het Heilig Avondmaal kan als zodanig worden beschouwd. De achterliggende gedachte is immers uitermate belangrijk: het gaat uiteindelijk om persoonlijk, door de Heilige Geest gegeven en gewerkt geloof.

18.2.3. Afwijzing van de kinderdoop

Ten slotte is het mogelijk dat in de her-doop een bewuste, volgehouden afwijzing en verachting van de doop ligt die in de vroege kinderjaren is ontvangen. Dit is beslist een kritiek moment. Niet alleen de doop-handeling van de kerk is hierbij in het geding. Belangrijker is dat de doop instelling van Christus is. Wie haar veracht, veracht dus de instelling van Christus.

Wij worden bovendien niet gedoopt in de naam van de kerk of van een predikant, maar van de drie-enige God. Wij zijn gedoopt in de Naam van de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest. Ieder die

met deze formule binnen de christelijke gemeente is gedoopt, ongeacht op welke leeftijd, is op bijbelse wijze gedoopt. Zo heeft Christus zelf de doop ingesteld, zie Mattheüs 28 : 19.

De Naam van God is in het geding. Want het is van tweeën één. Als de kerk ten onrechte kinderen doopt in de Naam van de drie-enige God, misbruikt zij Gods Naam. Dan nemen we Gods naam op een ijdele, lege en nietszeggende wijze op de lippen. Dan is de doop een ijdele handeling. Als de kerk echter terecht en op bijbelse wijze doopt in de Naam van de drie-enige God, mag die doop niet voor ijdel, leeg, onterecht en nietszeggend worden gehouden. Laat ons waken de goede Naam die over ons is uitgeroepen niet te lasteren. (Jakobus 2 : 7)

Als zo'n afwijzing en verachting van de (kinder-)doop het geval is, kan er geen hartelijke gemeenschap in het geloof zijn. Dan kunnen we moeilijk volhouden dat de liefde tot Christus ons samenbindt. Om die reden maken gemeenteleden met zo'n afwijzing en verachting van de (kinder-)doop zich tucht-waardig. Het uitspreken alleen van deze woorden is al een vorm van tuchttoefening. Het zal je maar gezegd worden! Naar onze diepe overtuiging verkondigen wij hun dat zij hierin zondigen en roepen hen op zich daarvan te bekeren.

19. Wat betekent dit voor ons beleid?

Dit alles overwegende, ziet de kerkenraad het als zijn taak en roeping:

1. Bij hen die tot herdoop overgingen de motieven te toetsen en in overeenstemming daarmee, zoals boven genoemd, te handelen.
2. De gemeente met liefde en volharding te onderwijzen. Zeker ook als gemeenteleden tot herdoop neigen of het bijbelse zicht op de doop niet helder zien.
3. De doopouders eerlijk en concreet te vragen of zij de doop begeren samen met de twee andere genoemde aspecten in Mattheüs 28 : 19, namelijk: 1. het maken tot discipelen / het (laten) onderwijzen van het evangelie en 2. het leren onderhouden van wat God ons heeft geboden. De doop is niet los verkrijgbaar. Dan zou inderdaad de doop ontvangen worden uit "gewoonte of bijgelovigheid", zoals het doopformulier zegt. Wie zijn kinderen op de juiste wijze laat dopen wil in eigen leven, en van zijn kinderen ook Gods evangelie en Gods wet ontvangen en ter harte nemen.

Om verder na te lezen:

C. Graafland, volwassendoop, kinderdoop, herdoop. (te downloaden op de website van de boekhandel van de IZB)

A.J. Mensink, genade als erfgoed

H. van de Belt, het eeuwige verbond

J. van Amstel, de rijkdom van de kinderdoop